

[Finansministeren]

ning«. Og hvorfor nu det? Ja, det hænger sammen med hele udviklingen i arbejdsstyrkens størrelse. Hvis vi forudsætter uændret pensionsalder – og det er selvfølgelig ikke sikkert, at det går sådan – så vil der ikke fra 1995 og fremover være nogen tilgang til arbejdsstyrken, og på den anden side af år 2000 vil der ske et fald i arbejdsstyrken.

Derfor vurderer vi det sådan, at vi må være på forkant i forhold til udviklingen og gradvis nedtrappe størrelsen af den offentlige sektor, sådan at der er tilstrækkelig meget arbejdskraft til rådighed for den private sektor og den produktion af eksportgoder, der skal foregå dér, samtidig med, som vi påpeger i redegørelsen, at der også på en række områder kan blive tale om offentlige eksportopgaver – systemeksportområdet – og vi erkender, at det, at vi tillægger det offentlige den type nye opgaver, selvsagt betyder, at vi ikke kan nedtrappe den offentlige sektor så meget, som vi havde kunnet, hvis vi ikke tillagde den nye opgaver.

Men vi har altså stadig væk det mål at reducere den offentlige sektor. Vi behøver ikke at slå så meget på de 10.000 mere, for i den statslige sektor går det stort set af sig selv for øjeblikket. Når man tager summen af produktivitetsudvikling, omlægninger og privatiseringer, opfylder vi godt og vel år for år i disse år den målsætning, vi havde om at nedtrappe den statslige sektor med 3.000 mand om året. Det klarer vi snildt, og vi behøver slet ikke at bruge det tal i en situation, hvor det vil blive oplevet som en provokation, som vi i virkeligheden ikke ønsker at komme med.

Jeg vil i virkeligheden karakterisere debatten ved det udtryk, som hr. Lykketoft anvendte, da han sagde, at meget af dette er fælles stof. Det er i orden, jeg synes i og for sig, det er fint. Desto flere der gerne vil have ejendomsret til det, der står i redegørelsen, desto bedre. Desto flere der føler, at det er deres politik, der er udtrykt her, desto bedre, for desto bedre bliver den konstruktive debat om den offentlige sektor.

Hr. Lykketoft sagde, at redegørelsen ikke kommer i dybden. Det er da rigtigt, det er sandelig rigtigt. Det er bl.a., fordi redegørelsen lever op til de formkrav, der gælder her i Folketinget om, at redegørelser til Folketinget faktisk gerne skulle fylde maksimum 12-13 sider. Selve redegørelsen fylder altså 12 sider, og endvidere er der et enkelt bilag, hvori vi opregner 21

punkter, hvor der er konkrete aktiviteter i gang, og hvor vi selvfølgelig i ministeriet har konkrete planer for hvert eneste område. Jeg kunne sagtens vælte tonsvis af papirer ud om hvert enkelt af områderne, men det, der er opgaven, når vi skal give en redegørelse til Folketinget, er altså at sammenfatte nogle hovedsynspunkter på ca. 12 sider, og det har vi gjort.

Men hvis jeg nu skulle dykke ned, som hr. Lykketoft efterlyste, i et enkelt punkt for at få det mere konkret, så trak hr. Lykketoft frem, hvilke fristyrrelser der f.eks. er tale om. Derom kan jeg give den oplysning, at vi i april 1991 startede en forundersøgelse i et antal styrelser: Hypotekbanken, Forsvarets Bygningstjeneste, SU, Skov- og Naturstyrelsen, Patentdirektoratet, Statens Planteavlsvforsøg, Danmarks Geologiske Undersøgelse, Kort- og Matrikelstyrelsen, Statens Luftfartsvæsen, Plantedirektoratet, Vejdirektoratet, Danmarks Statistik, Nationalmuseet, Direktoratet for Arbejdstilsynet og Finanstilsynet.

I disse institutioner pågår der for øjeblikket en forundersøgelse af, hvilke regler vi skal ind og se på, og hvilket grundlag der skal være, hvis den type institutioner skal kunne fungere som fristyrrelser. Forundersøgelsen vil være færdig i begyndelsen af juni måned, og det vil sige, vi vil i løbet af juni måned kunne vælge, om det er disse institutioner, der skal være fristyrrelser, om det er en del af dem, eller om der ud over disse er andre, som vi har fået inspiration til ud fra forundersøgelsen, hvor det kunne være hensigtsmæssigt at prøve.

Jeg kunne såmænd godt for hvert enkelt af de 21 temaer grundigt gennemgå, hvad der ligger af handlingsplaner, men det er ikke formålet med en redegørelse til Folketinget.

Hr. Jes Lunde indledte en debat, der var lidt på kanten af diskussionen om moderniseringsredegørelsen, nemlig spørgsmålet om det udgiftspolitiske måltal. Det er jo noget, vi har haft lejlighed til at drøfte i anden sammenhæng, så jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til det, men blot præcisere, at jeg betragter det som et nødvendigt styringsmiddel i forbindelse med de offentlige udgifter.

Jeg hæfter mig ved, at der for øjeblikket er bekymring i brede kredse i Folketinget, bl.a. i Socialdemokratiet, om, at de offentlige udgifter stiger for meget – sådan forstod jeg i hvert fald en række offentlige udtalelser fra Socialdemo-